

Sygn. akt I CZ 122/06

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Marian Kocon (sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa G. G.

przeciwko D. P. i in.,

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2007 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 17 maja 2006 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 17 maja 2006 r. odrzucił apelację powoda G. G., a to z tej przyczyny, że nie odpowiada ona wymaganiom ustawowym, tj. art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Sąd uznał, że apelacja nie zawiera związłego przedstawienia zarzutów oraz ich uzasadnienia.

W zażaleniu powód wnosił o uchylenie powyższego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Apelacja jest środkiem odwoławczym służącym ponownemu merytorycznemu rozpoznaniu sprawy w aspekcie zarzutów postawionych przez skarżącego pod kątem oceny, czy zaskarżone orzeczenie powinno zostać zmienione lub ewentualnie uchylone, czy też powinno się ostać. Zarzutem apelacji jest m.in. twierdzenie, że wyrok sądu pierwszej instancji jest wadliwy ze względu na błędne ustalenie stanu faktycznego. Twierdzenie takie powinno dotyczyć konkretnego w danej sprawie elementu stanu faktycznego będącego podstawą rozstrzygnięcia i wskazywać w czym się wyraża wadliwość postępowania sądu pierwszej instancji. Skarżący nie ma obowiązku powołania w apelacji przepisów, które doznały naruszenia – wystarczy, że zarzut swój sformułuje w sposób jednoznacznie określający jego stanowisko w kwestii budzącej jego sprzeciw. Tym m.in. różni się apelacja od skargi kasacyjnej, a także od znanej dawnemu k.p.c. instytucji rewizji, że nie wymaga przytoczenia tzw. podstaw, lecz jedynie zarzuty.

W rozpoznawanej sprawie powód zarzucał w apelacji, że sąd bezpodstawnie uznał, „iż nie istnieje w sprawie materiał dowodowy pozwalający na dokonanie zasadniczych dla rozstrzygnięcia ustaleń co do istotnej treści zawartej między stronami umowy oraz co do zaistnienia i wysokości poniesionej przez powoda szkody i jej adekwatnego związku z zaniedbaniami pozwanych w postaci niewykonania zobowiązania”. Wnosząc środek odwoławczy powód twierdzi, że materiał taki został przez niego przedstawiony. Co więcej, w uzasadnieniu apelacji powołuje on przepis art. 233 § 1 k.p.c., dotyczący obowiązku wszechstronnego rozważenia całego zebranego w sprawie materiału dowodowego przy ustalaniu

stanu faktycznego. Bez znaczenia na tym etapie badania apelacji pozostaje kwestia zasadności powyższego zarzutu.

Reasumując, należy stwierdzić, że apelacja zawiera zarzuty i ich uzasadnienie. Wniesione pismo czyni zatem zadość wymaganiu art. 368 § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Zasadność podniesionych zarzutów powinna zostać poddana ocenie merytorycznej przez sąd drugiej instancji.

Powyższe sprawia, że zażalenie powoda podlega uwzględnieniu (art. 398¹⁵ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).